

Nss, maje rozhodovati o stížnosti těchto rekurentů do tohoto rozhodnutí podané, musil nejprve zkoumati, zda jsou legitimováni před nss rozhodnutí zem. výboru naříkati.

St-lé ve stížnosti výslovně neoznačují, v jaké relaci si stěžují. St-l František T. jest označen sice jako městský radní, v této relaci by mu však stížní legitimace nepříslušela (srov. Boh. A 587/20 a j.). Jako poplatníci si zřejmě nestěžují. Z obsahu námitek je patrné, že vystupují před nss jako příslušníci národnostní menšiny v obci, na jejíž veřejnou knihovnu nebylo dostatečně v rozpočtu pamatováno. Než v tomto jejich postavení legitimace ke stížnosti jim nepřísluší.

Zákon o veřejných knihovnách obecních z 22. července 1919 č. 430 Sb. ve svém § 7 zřídil zvláštní samostatný orgán — knihovní radu —, kterou v § 8 vybavil určitými právy a povinnostmi. Podle poslední věty § 7 je pro menšinovou knihovnu zříditi zvláštní knihovní radu, a všichni její členové musí býti příslušníky oné národnostní menšiny, pro niž se knihovna zřizuje. Podle čl. 38 vlád. nař. č. 607/1919 Sb., vydaného k provedení cit. zákona, každý příslušník národnostní menšiny v obci má právo stěžovati si okr. sboru osvětovému do složení knihovní rady. Jen v tom směru může jednotlivý člen menšiny uplatňovati práva, která mu vyplývají z příslušenství k určité národnostní menšině v obci. Jinak na místě jednotlivce podle vůle zákona nastupuje nový orgán zvláštní — knihovní rada —, která bude jednati jménem menšiny. V § 8 d) dává se jí výslovně právo »hájití zájmy knihovní vůči vydržovateli«. Je-li podle ustanovení § 2 vydržovatelem menšinové knihovny politická obec, a je-li nejživějším zájmem knihovní rady, aby vydržovatelka plnila příspěvkovou povinnost v § 5 uloženou, je jasné, že podle zákona jen knihovní rada byla povolána k tomu, aby se domáhala zařazení zákonné dotace na menšinovou knihovnu v rozpočtu obecním, a že jen knihovní rada mohla by zanedbání této povinnosti se strany obce před nss uplatňovati. St-lům jako příslušníkům národnostní menšiny v obci nárok takový nepřísluší, i bylo jejich stížnost s hlediska ustanovení § 2 zákona o ss odmítnouti pro nepřípustnost.

Č. 12.491.

Mimořádná opatření poválečná: I. Nárok na náhradu přihlášené válečné škody nevznikl poškozenému tím, že mu byla poskytnuta výpomoc podle vlád. nař. č. 556/1920 Sb. — II. Vlád. nař. č. 106/1931 Sb. neposkytuje straně právního nároku na státní příspěvek k úhradě této škody.

(Nález z 11. září 1936 č. 13.899/36.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 11.309/34.

Věc: Helena S. v Parkáni (adv. Dr. Tibor Schwarz z Prahy) proti rozh. mezimin. komise podle vlád. nař. č. 106/1931 Sb. při min. vnitra z 22. září 1933, intim. výměrem min. vnitra z 3. října 1933, o státním příspěvku k úhradě válečné škody.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Žal. úřad odmítl nař. rozhodnutím přihlášku st-lky o státní příspěvek k úhradě válečné škody, ježto v den vyhlášení vlád. nař. č. 106/1931 Sb. neměla bydliště na území republiky Československé a není tudíž splněna podmínka § 2 odst. 1 lit. b) cit. nař., aby příspěvek udělen býti mohl. Založil tedy žal. úřad nař. výrok na předpisu § 2 vlád. nař. č. 106/1931 Sb.

Stížnost v první řadě namítá, že již tím, že st-lce byla svého času z důvodu válečné škody povolena min. sociální péče výpomoc 10.000 Kč, byl st-lčin nárok uznán a že proto nemůže býti o jeho existenci více pochybnosti.

Námítka ta je bezdůvodná, poněvadž poskytnutím výpomoci podle vlád. nař. č. 556/1920 Sb. neuznává se v žádném případě nárok na poskytnutí státního příspěvku, neboť § 5 tohoto nařízení výslovně stanoví, že povolením nevzniká ještě straně žádný nárok na náhradu přihlášené škody.

Jinak stížnost, vycházejíc z názoru, že st-lka má právní nárok na poskytnutí státního příspěvku k úhradě škody válečné podle cit. nařízení č. 106/1931 Sb. a že tedy nař. rozhodnutím bylo porušeno její subjektivní právo, navrhuje zrušení nař. rozhodnutí pro vadnost řízení a nezákonnost.

Stížnost se mylí. Otázkou, zda vlád. nař. č. 106/1931 Sb. dává stranám na poskytnutí státního příspěvku podle §§ 2 a 3 právní nárok, zabýval se nss již v nálezu Boh. A 11.309/34, kde zodpověděl tuto otázku záporně a dále vyslovil, že rozhodnutí o žádosti za takový příspěvek nelze považovati za rozhodnutí o subjektivním právu žadatelů, jehož ochrany by se strana mohla podle § 2 zákona o ss s úspěchem před nss domáhati. Nss trvá i v daném případě na tomto právním názoru a odkazuje podle § 44 jedn. řádu na podrobné jeho odůvodnění. Nepříslušel-li však st-lce na poskytnutí státního příspěvku podle cit. předpisu právní nárok, pak nelze mluvit o porušení nějakého subjektivního práva jejího a je zcela lhostejno, zda a jakým způsobem úřad odepření státního příspěvku odůvodnil. Za tohoto stavu věci nemohl se nss věcně zabývati ani vytýkanou vadností řízení, ani domnělou nezákonností nař. rozhodnutí a musil stížnost pro bezdůvodnost zamítnouti.

Č. 12.492.

Ř í z e n í s p r á v n í: Pro otázku, je-li správní akt schopen právní moci, je rozhodný jeho obsah, zejména i po té stránce, projevuje-li se v něm vůle úřadu upravit autoritativně právní situaci strany.

(Nález z 12. září 1936 č. 14.545/36.)

V ě c: Arnošt H. v Ústí n. L. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 21. října 1933 o připočtu válečných pololetí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.